

БРЪЗАТА ТЪЖИ

Снѣжинки прелитатъ
въ дивитѣ гори
и брѣзата питатъ
за какво тъжи.

Отговаря съ думи
младата брѣза:
— Въ ялната ми шума
птичка долетя.

Китна пролѣтъ бѣше,
бѣха топли дни —
мѣничката птичка
си гнѣздо уви.

Будѣше ме рано
съ пѣснитѣ си тя,
птиченца отхрани
въ моитѣ листа.

Но свежитѣ клони
есень ослани,
птичката прогони
въ чуждитѣ земи.

Пѣсенъта отлитна
и затуй скърбя
и самотна питамъ:
Где е, где е тя? —

Снѣгъ засипва всичко
съ ледени звезди.
— Де си, моя птичко? —
брѣзата шепти.

Брѣзата тъжи.

Богданъ Овесянинъ.

ЛАКОМАТА ЯНКА

Това бѣше презъ време на последната война. Беднотията ни бѣше налегнала до тамъ, че въ кѣщи нѣмахме нито брашно, нито парче хлѣбъ. А гладътъ ужасно ни мжчеше. Майка ми се принуди, макаръ малъкъ и слабичъкъ, да ме даде на работа въ воденицата на чорбаджи Христо. По цѣли дни и нощи работѣхъ тамъ. Побѣлѣлъ отъ брашно, азъ скачахъ като мишка отъ човалъ на човалъ. Изкарвахъ на седмица по нѣколко килограма брашно и съ радостъ го занасяхъ у дома. Мама мѣсѣше хлѣбъ и хранѣше гладнитѣ четири гърла на по-малкитѣ ми братчета и сестрички.

Чичо Пано куцията бѣше воденичаръ. Добродушенъ, той ме обикна и заживѣхме съ него много хубаво. Презъ свободното време ми разказваше чудно хубави приказки. Азъ слушахъ и забравяхъ сиромашкото си тегло.